

MARLON BAKER MISSZIONÁRIUS

Marlon Baker egyike volt azoknak a misszionáriusoknak, akik tanítottak minket. Katonaként szolgált az amerikai hadseregben. Egyik délelőtt, mikor mozgósítást rendeltek el az országban, Koreába küldték, a háborúba. Yang-gu-ba került, ahol a leghevesebb harcok folytak, és sok katona esett el, a koreai és az amerikai oldalon egyaránt. Miközben a háborúban küzdött, ahelyett, hogy azért aggódott volna, hogyan maradjon életben, azon tűnődött, milyen típusú ország Korea. Újjászületett személyként minden pillanatban Isten vezette őt a háború során. Amint elmesélte, egy nap erős vágya támadt: „Uram, ahelyett, hogy fegyvert viselek, és harcolok a Koreáért folyó, evilági háborúban, inkább az Evangéliumot szeretném hirdetni ezeknek a koreaiaknak.” Az volt a vágya, hogy a szegénységben lévő koreaiaknak prédikálhasson, akik a luxus körülmények között élő amerikaiakkal szemben vívták a körülötte zajló háborút. Egy nap így imádkozott Istenhez: „Istenem, a koreai népnek szeretnék prédikálni. Kérlek, tedd ezt lehetővé számomra.” Miközben imádkozott, hitet nyert, hogy Isten megadja neki, hogy a koreai népnek hirdethesse az Evangéliumot. Néhány nappal később egy aknára lépett a harctéren. A robbanás felröpítette a testét, majd tetőtől-talpig véresen esett vissza a földre. Mégis, amint elmondta, békességet érzett. Amint ott feküdt tetőtől-talpig véresen, egy himnusz kezdett el énekelni: „Békesség, békesség jön le fentről a mennyből.” Néhány pillanattal később egy beteghordozó talált rá, és kórházba szállította, ahol ellátták a sérüléseit. Azonban a jobb lábszárát néhány csont kivételével szinte teljesen elvesztette, és sok fémdarab valamint az aknából származó egyéb anyag fúródott a testébe. Olyan súlyosak és mélyek voltak a sérülései, hogy Okinawába, Japánba szállították, egy kórházba. El sem tudom mondani, mennyire megérintett, mikor Baker misszionárius bizonyágtételét hallgattam. Miközben a kórházban feküdt Okinawában, sok újjászületett testvér küldött neki levelet Amerikából, és azt írták: „Marlon Baker, imádkozunk érted.” Egy nap azonban bejött az orvos, és lesújtó hírt közölt: „Mr. Baker, amputálnunk kell a lábát. Muszáj így tennünk.” Mikor Baker misszionárius meghallotta ezt a hírt, lehangelődött. Mégis a szívének egy részében úgy érezte, hogy Isten vissza fogja küldeni Koreába, nem háborús harcosként, hanem olyan harcosként, aki az Evangéliumért küzd.

Amint elmesélte, úgy gondolta: „Ha Isten Koreába küld misszionáriusként, akkor valóban le fogja vágni a lábamat...” Ám különös módon elhalasztották a lába amputálását egy későbbi dátumra. Az orvosok a műtőben akarták elvégezni az amputációt, de nem tudták, mert túl sok sebesült katona volt, akinek azonnali beavatkozásra volt szüksége. Egy idő után az orvos odajött Baker misszionáriushoz, és azt mondta: „Mr. Baker, Ön nagyon szerencsés. Nem fogjuk amputálni a lábait, de nem fogja tudni őket használni élete hátralévő részében. Tolószékben kell majd élnie.” Mikor Baker misszionárius ezt hallotta, rájött, hogy Isten erőteljesen munkálkodik érte. Rövid idővel később az orvos visszatért, és azt mondta: „Mr. Baker, van egy lehetőség arra, hogy képes legyen járni, rugós műlábbal. Később egy nap, mikor Baker misszionárius az ágyon feküdt, hirtelen, anélkül, hogy észrevette volna magát, kimászott az ágyból, Istenre támaszkodó szívvel, és az ágyba

kapaszkodva csendben körbejárt egy kicsit. Utána feltápászkodott, és elindult a folyosó irányába. Valaki tüstént odajött a folyosó másik végéről, és rákiáltott: „Mr. Baker, nem teheti ezt!” Ő belekapaszkodott a nővérbe, aki ezt mondta neki, és sírni kezdett, miközben elmondta bizonyosságát: „Isten megadta nekem, hogy járni tudjak.” Bár Baker misszionáriusnak egyetlen izma sem volt a bal lába hátsó részében, képtelenség számunkra megérteni hogyan, de jól tudott járni, és időnként még futott is velünk. Az előbbi eseményeket követően visszatért Amerikába, és misszionárius iskolába járt, hogy misszionárius lehessen Koreában. Mikor elérkezett az idő, hogy elinduljon Koreába, a barátai és a családja nem értett vele egyet. „Rendben van, hogy hirdetni szeretnéd az Evangéliumot, de miért mész egészen Koreáig? Sok más ország van, amelyik jobb lenne, mint Korea... Nem Korea volt, ahol majdnem megöltek? Nincs még elegendő Koreából? Majdnem meghaltál ott, és alig bírtál helyrejönni. Miért akarsz visszatérni?” Mindenki az ellen volt, hogy Koreába menjen. Baker misszionárius könnyezett, mikor elmondta bizonyosságát azoknak, akik az odamenetele ellen voltak: „Isten cselekedte ezt, ezért el tudok menni Koreába.” Eljött Koreába és ellátogatott a katonai bázisokra, valamint a börtönökbe is, hogy prédikálja az Evangéliumot. Felkereste a mi misszionárius iskolánkat is, és előadást tartott. Előadásai nem olyanok voltak, mint bármely szokásos előadás, hanem láthattuk belőle szeretetét Korea iránt, és egy ilyen csekély nép iránt, mint mi vagyunk. Nem lett volna képes erre saját szívéből, hanem csak abból a szívből, amelyet Istentől nyert. Baker misszionárius különösen kedves volt nekem. Nem egyszerűen csak ismeretanyag volt, amit a misszionáriusoktól tanultam, hanem Istenre tanítottak engem, aki a szívükben élt. Ahogy Isten munkálkodott bennük, amint teltek-múltak a misszionárius iskolában töltött napjaim, képes voltam meg tapasztalni Isten munkáját egy ilyen fogyatékoságokkal teli emberben, mint én. Eleinte nem tudtam egy dolgot. Azért mentem a misszionárius iskolába, hogy elmeneküljek abból a helyzetből, amelyben voltam. Ám, miközben a misszionárius iskolában képeztek, képes voltam felismerni Isten bennem való munkálkodását. Mikor a Bibliát olvastam, képes voltam meglátni szavakat, amelyeket korábban nem láttam. Bár én voltam a leggyengébb a misszionárius tanulók közül, mikor az Igét prédikáltam, képes voltam magamban érezni Isten munkálkodását. Nem tudom könnyen megérteni miért, de amint imádkoztam, egyre jobban éreztem, hogy Isten apránként megválaszolja az imáimat, miközben a misszionárius iskolában tanultam. Isten folyamatosan munkálkodott a szívemben, olyan módokon, amelyeket sosem tudtam elképzelni. A munkák, amelyeket láttam Tőle, idézték elő a lelkesedést, amely a szívemben támadt. A minket tanító misszionáriusok között egyetlen személy sem akadt, aki hiányában lett volna az ilyenfajta értékes hitnek. Az ember tudta, hogy nem azért csinálják ezt, mert ez a foglalkozásuk. A koreai emberek nagyon szegények voltak abban az időben, az amerikaiaknak azonban jó módú, ragyogó életük volt. Voltak olyan misszionáriusok akkoriban, akik luxusautókat vezettek, mások hoztak magukkal puskát, és gyakran jártak vadászni. Sok misszionáriust láttam, akik ilyenek voltak, de azoknak a misszionáriusoknak, akik újjászületett misszionáriusként minket tanítottak, nem volt ilyen szabadidős hobbyjuk, annyira el voltak foglalva azzal, hogy a szívünkbe öntsék az Úrért való buzgó lelkesedésüket.

KAYS GLASS MISSIONÁRIUS

Mikor az általános iskola felső osztályaiba jártam, volt egy misszionárius, aki eljött az iskolánkba, és angolul tanított minket, ezenkívül kisegített az egyházunknál is. Kay Glassnak hívták, koreai neve pedig Gee-soo-Gil volt. A holland református egyház egyik presbiterének volt a fia. Egy nap találkozott egy keresztény iskola igazgatójával egy hölgyön keresztül, aki szintén a gyülekezetükbe járt. Amint ott ült és beszélgetett az igazgatóval, üdvösséget kapott, és újjászületett. Miután újjászületett, prédikálni akarta az Igét, ezért egy, a keresztény szellemi élettel kapcsolatos képzésre járt a WEC misszióhoz. Szorgalmasan imádkozott, hogy elmehessen Nepálba. Kays Glass barátja volt Andrew Brothnak, aki ugyanannál a WEC missziónál volt, és aki az „Egy keresztény misszionárius a vasfüggöny mögött” című könyvet írta. Képzését követően Kays Glass elindította a Nepálba való vízumigénylés folyamatát. Ebben az időben Norman Grab a WEC misszió vezetője Japánban, Tokióban tartózkodott valamilyen üzleti ügyben, és éppen a Haneda repülőtéren az Angliába visszamenő gépre várakozott, mikor Jay Charlbis professzorral találkozott. Mivel Jay Charlbis sokat hallott Norman Grabról, és ismerte őt, mikor meglátta, ezzel kezdte a beszélgetést: „Hová utazol?” „Visszafelé tartok Angliába, miután utánanéztem néhány üzleti ügynek itt Japánban.” „Ha már egészen idáig eljöttél, miért nem teszel egy látogatást Koreában?” Charlbis professzor őszintén kérte, hogy jöjjön el Koreába, így Norman Grab váratlanul megváltoztatta a terveit, és ellátogatott Koreába. Elmentek a Ju-Am hegyekbe Daeguban, ahol sok ember gyűlt össze egy konferenciára. Jay Charlbis professzor volt a nap előadója, ám Norman Grab annyira ismert embernek számított, hogy Charlbis professzor átadta neki a színpadot, lehetőséget adva számára, hogy hirdethesse az Igét Koreában. Így tehát Norman Grab professzor prédikált, és egy alkalommal azt kérte a közönségtől: „Kérem, emelje fel a kezét az, aki igazán üdvösséget kapott, és hiszi, hogy ha ebben a pillanatban meghal, a mennybe mehet!” Több mint ezer ember ült ott, de csak körülbelül kettő vagy három emelte fel a kezét, ám később ők is lerakták. Grab professzor meghökkent. Az ott lévő emberek nagyon szorgalmasak voltak az imádkozásban, nagyon őszinte és teli szívvel énekeltek, a Biblia szemináriumot követően pedig felmentek a hegyre és imádkoztak, azt kiáltva: „Uram, Uram!” A hegytetők zengtek a kiáltásaiktól. Egyszerűen nem értette az egészet. Mikor Norman Grab először találkozott ezekkel az emberekkel, iparkodásukat látva azt gondolta: „Ezeknek az embereknek annyira buzgó hitük van, azt hiszem, mind újjá vannak születve” – tehát újjászületett emberekhez szóló szavakat kezdett prédikálni. Azonban csak nagyon kevesen voltak közöttük újjászületve. Norman Grab meg volt lepődve, mikor ezt látta. A konferenciát követően, mikor visszafelé tartott Angliába, az Úrhoz kiáltott imában: „Isten, könyörülj Koreán. Hadd jöjjön Isten szolgája Koreába, és prédikálja Isten igaz Evangéliumát, hogy a Koreában élő emberek megmenekülhessenek a bűntől, és újjászülethessenek.” Azt követően sem hagyott fel a Koreáért való imádkozással, miután hazatért Angliába. Egy nap

Angliában, a saját egyházában prédikált, de mielőtt elkezdte volna az igehirdetést a vele lévő misszionárius-hallgatóknak, azt mondta nekik, hogy tegyenek bizonyosságot. Az a misszionárius-hallgató, aki aznap este bizonyosságot tett, Kays Glass volt. „A holland református egyház egyik presbiterének fiaként születtem, és újjászületés nélkül éltem az életemet. Azonban egy nap találkoztam egy újjászületett iskola-igazgatóval, tanácsokat kaptam tőle szellemi kérdésekben, és eközben üdvösséget kaptam. Ezen kívül Nepálba is megkaptam a vízumot, hogy oda mehessek misszionáriusként.” Miután Kays Glass bizonyosságot tett és leült, Norman Grab professzor lépett a pódiumra, hogy elkezdje a szolgálatot. Azonban a következő bejelentéssel fordult a közönséghez: „Ez a hallgató, aki most mondta el a bizonyosságát, nem Nepálba fog menni, hanem Koreába.” Azért mondta ezt, mert Isten Lelke szólt hozzá: „Ez az az ember, akinek el kell mennie Koreába”. Az ott lévők nagyon meglepődtek, és még Kays Glass is azt gondolta: „Hé, hogy mondhat ilyesmit?!” De valamivel később értesítették, hogy nem fogják jóváhagyni a vízumát, mivel a nepáli kormány a kommunizmus felé fordult, és elutasítja a misszionáriusokat. Végül Kays Glass Koreába ment misszionáriusnak.

Miközben Kays Glass az Evangéliumot hirdette Koreában, úgy látta, hogy bár sok ember nagyon buzgón és teljes szívvel látogatja az egyházat és imádja az Urat, mégis pont olyanok, mint Pál apostol volt, mielőtt üdvösséget kapott, és szorgalmasan munkálkodott, anélkül, hogy meg lett volna váltva. Kays Glass nagyon lehangolt volt mindezek tudatában. Bár sok misszionárius működött Koreában, az újjászületett misszionáriusok nem próbálták a saját gyülekezetük tagjává tenni az embereket, csupán azt akarták, hogy újjászülessenek. Egyszer ezek a lehangolt misszionáriusok összegyűltek Derek Earl házában, és belefogtak egy egy héten át tartó imádkozásba és böjtölésbe. Ez az esemény jelentette a misszionárius iskola kezdetét.

A MISSZIONÁRIUSOK, AKIK ISTENRE TANÍTOTAK MINKET

Nem volt semmilyen mód arra, hogy egy olyan ember, mint én, misszionárius iskolába kerülhessem. Ám a minket tanító misszionáriusok nem olyat kerestek, akik folyékonyan beszéltek angolul, illetve akik rendelkeztek azokkal a jellemzőkkel, amelyeket a világ csodál. Olyan személyt kerestek, aki újjá volt születve. Az írástudók és a főpapok olyan embereket kerestek, akik jó képességekkel rendelkeztek. A másik oldalon azonban Jézus a szerencsétleneket kereste. Mivel ezek a misszionáriusok szintén a hátrányos helyzetűeket keresték, részt vehettem a misszionárius iskolában folyó képzésen.

Mindegyik misszionárius újjá volt születve a Szent Lélek által. A misszionáriusok nem a saját terveik vagy a saját akarataik szerint jártak, hanem megkapva a Szent Lélek vezetését, képesek voltak Istennel járni, és felénk is Isten szívével tudtak cselekedni. Bár mi jelentéktelen koreaiak voltunk, szerettek minket, mikor éhezünk, velünk éreztek, és mikor nehézségeken mentünk keresztül, ők is könnyeket ontottak velünk együtt. Mikor láttuk ezeket, végtelen szeretetükön, ám egyúttal szigorú

és erőteljes képzésükön keresztül is megtapasztalhattuk Krisztust, és a Szent Lélek vezetett minket.

Különösen Dick York misszionárius hangsúlyozta az egyéni csendesség fontosságát. Nem számított mennyire elfoglaltak voltunk, vagy milyen nehéz helyzetben voltunk, arra tanított minket, hogy korán reggel keljünk fel teljes szívvel imádkozni Istenhez, és szakítsunk időt arra, hogy olvassuk a Bibliát, Isten hangjára figyelő szívvel. Átéltve ezt a képzést, én mind a mai napig minden reggel felkelek Bibliát olvasni és imádkozni. Mikor a Bibliát olvasom, az nem csak egyszerűen Isten könyve. Hanem rajta keresztül, ahogy az élő Isten a Bibliában szereplő személyeket vezette, képes vagyok felismerni, hogy Ő engem is vezet. A megtapasztalások, hogy Isten munkálkodik az életemben, és szívemben való munkái, egyre nagyobbá és nagyobbá válnak. A test vágyakozásai, kívánságai és örömei után járó élet, amelyet korábban követtem, lépésről-lépésre megváltozott, amint Isten vezetett engem.

MIKOR PRÉDIKÁLOK, ISTEN VELEM VAN

Abban az időben minden szombaton kibéreltünk egy előcsarnokot Daegu TV-állomásának alagsorában, amely a Daegu-i pályaudvar mellett feküdt, hívogattuk az arra haladókat, és hirdettük nekik az Evangéliumot. El akartam kísérni a többiekkel, mikor elmentek harmonikázva bizonyítást tenni, azonban egy nap a misszionáriusok egyike odajött hozzám, és azt mondta: „Ezen a szombaton te fogsz prédikálni az alkalmon.” Nagyon meglepődtem. Nem tudtam, mit prédikáljak. Elhatároztam, hogy János Evangéliumának 5. fejezete alapján fogok prédikálni, és a 38 éve betegségben lévő ember történetével kezdtem. Nagyon ijedt voltam, és nehéznek éreztem, amint ott állok a pódiumon, és hirdetem az Igét. Nem tudom, mit prédikáltam akkor este, ám éreztem, hogy a szívem tele van a Szent Lélekkel, és a hallgatóság figyelmesen hallgatja a szavaimat. Mikor ott álltam az emberek előtt, Isten lehetővé tette számomra, hogy úgy gondolkozzak Igéről, ahogy korábban nem gondolkoztam, és rajtam keresztül prédikálta azokat. Ez az egy óra rövid volt számomra, mert annyira tele volt a szívem mondanivalóval. Mikor befejeztem a szolgálatot, rájöttem, hogy „Isten velem van, bármikor prédikálok az Igét. Ő vezet engem.” Nem ismeretanyag volt az, amit a misszionárius iskolában tanultam. Istenről tanultam. Mikor láttam Isten munkáját a misszionáriusok mindegyikében, és felismertem az Ő igazságát, amint bennem is munkálkodik, reménységem lett. Mikor Istenre gondolok, aki ilyen, és így munkálkodik bennem, nagyon hálás vagyok. Mikor a misszionárius iskolába kerültem, csak egy vidéki fiatal voltam. Nem volt semmi, amit tudtam, és semmi nagyszerű nem volt bennem. Azonban mikor elvégeztem a misszionárius iskolát, bár még mindig fiatal és hiányokkal teli voltam, szívem Jézusban volt, és olyan emberré váltam, aki Jézusé volt, akit Jézus vezetett.